

آوای مویه در «خَماط»

اهواز - ایرنا - بوی حلوادر حیاط‌خانه پیچیده است. استکان‌های لب‌پریده کنار سینی خرما ردیف شده‌اند و زنان سیاه‌پوش، یکی پس از دیگری، وارد خانه می‌شوند.

اینجا «خَماط» روستایی دورافتاده از جنوب خوزستان، قرار است آیین کهن «میدان» بار دیگر برپا شود؛ آیینی که این بار، مویه دختران عرب را برای پدر این سرزمین روایت می‌کند.

میان روستاهای عرب‌نشین در خوزستان، این دلدادگی شکل دیگری به خود گرفته است، زنانی که سال‌ها آیین‌های سوگواری خود را برای لهل بیت(ع) نسل به نسل حفظ کرده‌اند، این بار همان رسم دیرینه را به یاد مردی برپا کرده‌اند که او را پدر این سرزمین می‌دانند.

آنان راهی تهران نشده‌اند، اما باور دارند وداع، تنها در کنار پیکر معنا پیدا نمی‌کند؛ گاهی می‌توان در خانه ساده روستایی، زیر آفتاب سوزان خوزستان و در حلقه زنان سیاه‌پوش نیز آخرین بدرقه را به جا آورد.

خانه‌ای که پیش از مهمان‌ها، اندوه به آن رسید

هنوز آفتاب کاملا به میانه آسمان نرسیده، اما گرمای خوزستان نفس زمین را گرفته است؛ جاده باریک و خاک‌گرفته روستا، میان مزارع برنج کم می‌شود؛ بخار آبی که از میان آنها بالا می‌رود، هوا را سنگین‌تر از همیشه کرده است. نخل‌های بلند، بی‌جان زیر آفتاب ایستاده‌اند و حتی نسیمی که گاهی از میان برگ‌هایشان می‌گذرد، توان کم کردن گرما را ندارد.

روستای «خَماط»، روستایی کوچک در دل جلگه خوزستان؛ نامی که در زبان عربی به معنای «سوزاننده» است؛ نامی که انگار با تابستان‌های این سرزمین پیمان بسته است.

در چنین روزی، خانه یکی از شیوخ روستا آرام رنگ دیگری به خود می‌گیرد.

درب زنگ زده آئینی خانه از صبح باز مانده است؛ هر از گاهی زنی با عبایه مشکی از کوچه وارد حیاط می‌شود، سلامی کوتاه، نگاهی پر از اندوه و بعدی بی‌صدا گوشه‌ای از کار را به دست می‌گیرد؛ گویی از پیش می‌داند سهمش چیست. در آشپزخانه، زن میانسالی روی چهارپایه‌ای پلاستیکی نشسته است، ماهیتابه‌ای بزرگ روی شعله‌ی آرام قرار دارد و او با قاشق، آرد را بی‌وقفه هم می‌زند تا نسوزد؛ بوی آرد برشته، کم‌کم با عطر گلاب و هل در هم می‌آمیزد و فضای خانه را پر می‌کند.

دست‌هایش آرام حرکت می‌کنند، اما نگاهش جای دیگری است؛ انگار هر دور قاشق، خاطر‌های را مرور می‌کند، گاهی بی‌اختیار مکت می‌کند، گوشه روسری را به چشم می‌کشد و دوباره حلوا را هم می‌زند.

در فرهنگ مردم جنوب، حلوا فقط یک خوراکی نیست؛ نشانی از بدرقه، یادآوری و آرام کردن دل بازماندگان است. شیرینی آن، تلخی فقدان را کم نمی‌کند، اما رسم است که در روزهای اندوه، کام مهمان با همین شیرینی باز شود.

چند قدم آن‌سوتر، زنی ۲ بطری شربت سبزرنگ را به دختر نوجوانش می‌دهد، دختر، بطری‌ها را کنار کلمن قدیمی می‌گذارد؛ مادر با شلنگی که آفتاب سال‌ها رنگ آن را برده، داخل کلمن را می‌شوید.

قالب‌های یخ یکی یکی از یخدان قدیمی بیرون می‌آید؛ صدای شکستن یخ، میان گرمای ظهر، ظنین خنکی دارد، شربت داخل کلمن ریخته می‌شود تا مهمان‌هایی که از راه می‌رسند، جرعه‌ای از گرمای طافت‌فرسای روستا فاصله بگیرند.

گوشه دیگر حیاط، چند زن دور هم نشسته‌اند، استکان‌های کمرباریک را یکی یکی از جعبه بیرون می‌آورند؛ استکان‌هایی که لبه بعضی از آنها پریده، اما هنوز برای صاحبخانه عزیزند، روی نعلبکی‌ها، رد سال‌ها جای مانده است؛ یادگار مجلس‌هایی که هر کدام قصه‌ای از شادی یا اندوه این روستا را در خود نگه داشته‌اند.

دختر بچه‌ای کنار در ورودی کفش‌ها و صندل‌ها را جفت می‌کند. هر بار که زنی وارد می‌شود، لبخندی کوتاه می‌زند و دوباره سرش را پایین می‌اندازد. کسی چیزی از او نخواسته، اما می‌داند سهمش از این مجلس همین نظم دادن به کفش‌هاست؛ پسشی که بارها در مجلس‌های روضه دیده و حالا نوبت او شده است.

از لابه‌لای آجرهای دیوار، دود عود دست‌ساز آرام بالا می‌رود. بوی آن با عطر حلوا و گلاب در هم می‌آمیزد و

زنان خوزستانی در مراسم سوگواری برای امامزاده‌های کربلا، در حلقه‌های گلاب و گل، عطر حلوا را در دست‌ساز آرام بالا می‌آورند.

فضای خانه را پر می‌کند. بویی آتشنا؛ بویی که بسیاری از زنان روستا آن را با مجلس‌های محرم و صفر به یاد می‌آورند. کم‌کم صدای مرحبا و سلام بیشتر می‌شود. زنان از کوچه‌های روستا خود را به خانه می‌رسانند. بعضی پرچم ایران را تا کرده‌اند و زیر بغل گرفته‌اند. رنگ بعضی از پرچم‌ها هنوز تازه است و پیداست برای همین روز خریداری شده‌اند. بعضی دیگر، رنگ آفتاب خوزستان را بر خود دارند؛ پرچم‌هایی که سال‌ها در راهپیمایی‌ها، مشایه اربعین و مناسبت‌های مختلف همراه صاحبانشان بوده‌اند. یکی قاب عکس بزرگی را در آغوش گرفته است. دیگری تصویری کوچک‌تر، با قابی فلزی که گوشه‌هایش رنگ زده است، هیچ کس آنها را میان وسایل خانه نگذاشته؛ هر کدام، عکس را مثل یادگاری عزیز تا لحظه آغاز مراسم کنار خود نگه داشته‌اند.

در مضاف، پارچه‌های سیاه بر دیوارها نشسته‌اند. در میانه اتاق، سکویی کوچک آماده شده است. تصویری بزرگ روی آن قرار می‌گیرد و پرچم سه‌رنگ ایران، آرام روی پایه آن کشیده می‌شود.

مجلس هنوز آغاز نشده، اما همه چیز برای برگزاری آن آماده است. زنان در سکوت کنار هم نشسته‌اند و چشم‌ها به سکوی میانی دوخته شده است. فضای خانه، پیش از آنکه صدای روضه بلند شود، از اندوهی آرام و سنگین لبریز است.

آنجا که «میدان» جان می‌گیرد صدای همههمه، کم‌کم جای خود را به سکوت می‌دهد. هر چه آفتاب بالاتر می‌آید، رفت‌وآمد زنان هم بیشتر می‌شود. حیاط کوچک خانه دیگر گنجایش مهمان‌ها را ندارد. زن‌ها، عبایه‌های مشکی را روی شانه مرتب می‌کنند، شيله را روی سر می‌کشند و آرام، بی آنکه گفت‌وگویی بلند میانشان شکل بگیرد، وارد اتاق می‌شوند. بعضی کنار دیوار می‌نشینند، بعضی تکیه به بالش‌های قدیمی می‌دهند و عده‌ای همچنان سرگرم پذیرایی از تازه‌واردها هستند.

در این خانه، کسی میزبان و مهمان نیست؛هر زنی، خود را صاحب مجلس می‌داند. دختران جوان، بی آنکه کسی از آنها بخواهد، استکان‌های جای را میان جمع می‌گردانند. یکی خرما تعارف می‌کند، دیگری لیوان‌های شربت را پر می‌کند و دختری که هنوز به زحمت قدش به کلمن می‌رسد، لیوان‌های خالی را جمع می‌کند. این رسم سال‌های دور مجلس‌های زنانه عرب است؛ خادمی برای مهمانان، بی‌هیچ چشم‌دانش.

بوی جای هل و عطر عود، هوای اتاق را پر کرده است. گرمای بیرون همچنان سنگین است، اما کسی از آن نمی‌گوید؛ انگار اندوه، جای همه سختی‌ها را گرفته است. قاب بزرگی از رهبر شهید، بر سکوی وسط اتاق قرار می‌گیرد. پرچم ایران روی پایه آن کشیده می‌شود و چند زن، بی‌اختیار به تصویر نگاه می‌کنند. نگاه‌هایی که بیشتر به نگاه دختران در سوگ پدر می‌ماند تا نگاه مردمی در یک مراسم رسمی.

ملايه، آرام در صدر مجلس می‌نشیند. همه او را می‌شناسند. سال‌هاست در همین روستا و روستاهای اطراف، روایت مصیبت‌های کربلا را با همان لحن قدیمی می‌خواند؛ لحنی که نسل‌های زیادی با آن گریسته‌اند.

ملايه، روضه را با روایت ظهر عاشورا آغاز می‌کند. از

حضرت زینب(س) می‌گوید که چشم از برادر برنمی‌داشت و از حضرت رقیه(س) که در خرابه شام، بی‌تاب دیدار پدر بود، واژه‌ها در سکوت مجلس طنین می‌اندازد و آرام آرام لشک بر گونه زنان می‌نشیند. دقایقی بعد، کمتر کسی سر بلند کرده و نگاه‌ها، میان قاب عکس و صدای روضه، گم شده است.

زنی قاب عکس را به سینه می‌فشارد؛ آن قدر محکم که انگار آخرین یادگار عزیزش را در آغوش گرفته است. صورتش را پشت قاب پنهان می‌کند تا حق هقش کمتر دیده شود، اما شانه‌های لرزانش، اندوه را فاش می‌کند.

چند زن، پرچم ایران را روی شانه انداخته‌اند. یکی آن را روی صورت کشیده است؛ پارچه سه‌رنگ، لشک‌هایش را پنهان می‌کند، اما لرزش دست‌هایش پیدا است.

قاب‌هایی که زنان با خود آورده‌اند، هیچ شباهتی به یکدیگر ندارند. یکی تصویری از سال‌های دور را در قابی قدیمی در آغوش گرفته و دیگری عکس تازه‌تری را در قابی پلاستیکی همراه آورده که گوشه‌هایش از سال‌ها استفاده ساییده شده است. هر زن، تصویر را از خانه خود آورده و تا آغاز مراسم آن را کنار دست یا در آغوش نگه داشته است. در همین حال، روضه همچنان ادامه دارد و صدای ملایه در فضای خانه می‌پیچد.

ملايه، آهسته از کربلا فاصله می‌گیرد و نام مردی را بر زبان می‌آورد که این روزها همه ایران در سوگ او نشسته است.

رسا و پرشور به عربی می‌خواند: شلون تشیل زامط الکفر بیک (چگونه ما را رها می‌کنی و من تمام کفار را تا تو به چالش کشیدم) اتاق دوباره در سکوت فرو می‌رود؛ زن‌ها سرها را پایین می‌اندازند.گویی میان داغ کربلا و داغ امروز، پلی در دلشان شکل گرفته است؛ پلی که برای آنان، از جنس نسبت همیشگی «دختر و پدر» است.

دخترانی که برای پدر به میدان آمدند

لحن روضه آرام تغیر می‌کند و دیگر آن زمزمه آغاز مجلس نیست. واژه‌ها کوبنده‌تر ادا می‌شوند و هر مصرع، سنگین‌تر از قبلی به دل زن‌ها می‌نشیند.سکوت اتاق، جای خود را به حق‌های بریده می‌دهد.

این آغاز «میدان» است؛ آیینی که سال‌ها در روستاها و شهرهای عرب‌نشین جنوب خوزستان، از نسلی به نسل دیگر رسیده و امروز به عنوان میراث ناملموس کشور ثبت شده است. آیینی که برای زنان عرب تنها یک شیوه عزاداری نیست؛ بخشی از هویت، حافظه و زندگی آنان است. ملايه، آخرین بند روضه را می‌خواند: ای که نامت سید علی است و مایه هیبت و شکوه، بیدار شو با اوج گرفتن نوحه، زنان یکی پس از دیگری از جا برمی‌خیزند. دقایقی بعد، حلقه‌ای از زنان سیاه‌پوش در میانه اتاق شکل می‌گیرد و آیین «میدان» آغاز می‌شود.

سینه‌زنی با ضرباهنگی آرام آغاز می‌شود. دست‌ها بر سینه می‌نشیند و زنان، در حالی که بسیاری چشمان خود را بسته‌اند، نوحه را زیر لب همراهی می‌کنند. با ادامه روضه، ریتم عزاداری جان می‌گیرد و هماهنگ‌تر می‌شود. ملايه مصرع پایانی را با صدایی بلندتر می‌خواند و زنان، یک‌صدا پاسخ می‌دهند.

صدا از دیوارهای آجری و سیمانی خانه می‌گذرد، از حیاط عبور می‌کند و در کوچه باریک روستا می‌پیچد.

حالا دیگر مجلس، فقط یک مجلس روضه نیست و هر ضربه بر سینه، هر گام هماهنگ و هر لشک، روایت دلدادگی زنانی است که میان مصیبت کربلا و اندوه امروز، پیوندی عمیق یافته‌اند؛ پیوندی که برای آنان از جنس وفاداری، غربت و بدرقه است.

چند زن، همزمان با نوحه، بر پیشانی خود می‌زنند؛ عده‌ای با ریتمی تندتر، یا بر زمین می‌کوبند.

حرکت‌ها کاملا هماهنگ است؛ آیینی که سال‌ها در همین خانه‌ها، همین کوچه‌ها و همین روستاها تکرار شده و دختران، آن را از مادران و مادربزرگ‌های خود آموخته‌اند.

گرمای هوا در اتاق با وجود کولر قدیمی همچنان پابرجاست؛ کولری که بیشتر صدای دهد تا خنکی، گویی در مقابل شور این زنان توان ندارد.

عرق از زیر شيله‌ها بر گونه‌ها می‌نشیند، اما هیچ کس حلقه را ترک نمی‌کند.

انگار خورشید، هرچه بیشتر می‌تابد، عزم زن‌ها هم محکم‌تر می‌شود.

ملايه، روضه را به پایان می‌رساند و با صدایی بلند از حاضران می‌خواهد مجلس را کامل کنند.

در آیین «میدان»، پایان مجلس تنها به نوحه و سینه‌زنی محدود نمی‌شود. با پایان روضه، زنان آرام از خانه بیرون می‌آیند تا بخش پایانی مراسم را در کوچه‌های روستا ادامه دهند. کوچه نیمه‌خاکی، زیر آفتاب تند ظهر، خلوت است؛ یک سوی آن مزارع برنج و سوی دیگر خانه‌های ساده‌ای که سال‌ها میزبان جنین آیین‌هایی بوده‌اند.

جمعی سی تا چهل نفره، بی‌هیاهو، در کنار هم راه می‌افتند. نه بلندگویی در کار است، نه دوربینی.

چند قدم که می‌روند، دختر نوجوانی سکوت را می‌شکنند:

مرگ بر اسرائیل

صدا، محکم و رسا در جاده می‌پیچد.

چند لحظه بعد، همه زنان، یک‌صدا پاسخ می‌دهند.

شعراها میان کوچه‌های روستا می‌پیچد و در گرمای ظهر گم می‌شود؛ اما گام‌ها همچنان استوار ادامه دارد.

شاید نام این روستای کوچک، جایی در تیتز رسانه‌های بزرگ دنیا قرار نگیرد.

اما در همین جاده باریک، میان نخل‌ها، مزارع برنج و خانه‌های کوچک روستایی، زنانی آخرین قدم‌های خود را برای مردی برمی‌دارند که او را پدر این سرزمین می‌دانند. آنها به تهران نرسیدند؛ اما آیین چندصدها ساله‌شان، روایت دیگری از وداع را رقم زد.

آیینی که حافظه یک سرزمین را زنده نگه داشته است «میدان»، تنها یک شیوه عزاداری نیست؛ روایت زنده بخشی از فرهنگ زنان عرب خوزستان است؛ نسل به نسل منتقل شده و زنان، آن را از مادران و مادربزرگ‌های خود آموخته‌اند.

این مجلس با نوحه و روضه آغاز می‌شود، با سینه‌زنی و هم‌خوانی ادامه پیدایمی‌کند و با حلقه‌های هماهنگ عزاداران به اوج می‌رسد. در بخشی از آیین، زنان با ریتمی تند و هماهنگ بر سینه می‌زنند؛ گام برمی‌دارند و با نوای ملایه همراه می‌شوند.

نام این روستا ممکن است در میان آنبوه خبرهای این روزها گم شود، اما تصویر زنانی که پرچم ایران را بر شانه انداختند، قاب عکس سید علی حسینی خامنه‌ایی شهید را چون یادگار پدر در آغوش گرفتند و با آیین «میدان» آخرین گام‌های وداع را برداشتند، در حافظه این سرزمین باقی خواهد ماند.

در پایان، آنچه از این مجلس در ذهن می‌ماند، نه فقط لشک، نه فقط نوحه و نه حتی گرمای سوزان جنوب است؛ بلکه تصویری از دخترانی است که باور داشتند قائد امت را، حتی اگر نتوان تا آخرین منزل بدرقه‌اش کرد، می‌توان با تمام دل بدرقه کرد.

شاید همین، ماندگارترین روایت آن روز باشد؛ روایتی که در آن، آیین کهن زنان عرب، عشق به وطن و پیوند دیرینه دختر و پدر، در یک قاب جا گرفت و بی آنکه نیازی به تریبون یا دوربین داشته باشد، بخشی از تاریخ این سرزمین را روایت کرد.

علی معرف

نورخوزستان آنلاین.ir. www.NoorDaily
روابط عمومی NoorDaily@yahoo.com

تردد بیش از ۵۱ هزار مسافر از

پایانه‌های مرزی خوزستان

معاون حمل‌ونقل اداره کل راهداری و حمل‌ونقل جاده‌ای خوزستان از ثبت ۵۱ هزار و ۵۴۵ تردد مسافر و زائر در پایانه‌های مرزی شلمچه و جذلیه طی روزهای ۱۳ تا ۱۵ تیرماه خبر داد و گفت: بیشترین حجم تردد در این مدت از مرز شلمچه انجام شده است.

به گزارش ایرنا، فولاد غزیرعلی سه‌شنبه در جمع خبرنگاران اظهار کرد: از مجموع تردهای ثبت‌شده در این بازه زمانی، ۴۳ هزار و ۴۳۰ مورد مربوط به پایانه مرزی شلمچه بوده است.

وی ادامه داد: در این مدت، ۱۲ هزار و ۴۹ زائر ایرانی از مرز شلمچه وارد کشور و ۱۱ هزار و ۹۷۹ نفر نیز از این مرز خارج شدند، همچنین ورود ۱۰ هزار و ۴۷۰ و خروج هشت هزار و ۹۳۲ مسافر خارجی نیز در این پایانه مرزی به ثبت رسیده است.

معاون حمل‌ونقل اداره کل راهداری و حمل‌ونقل جاده‌ای خوزستان با اشاره به آمار پایانه مرزی جذلیه بیان کرد: در این مرز نیز طی سه روز گذشته، هشت هزار و ۱۱۵ تردد ثبت شد که شامل ورود یک هزار و ۶۲۰ و خروج ۲ هزار و ۴۵ زائر ایرانی است. همچنین ۲ هزار و ۳۳۰ مسافر خارجی وارد کشور شدند و ۲ هزار و ۲۲۰ نفر نیز از طریق این مرز از کشور خارج شدند. غزیرعلی با بیان اینکه با افزایش تردها، تمهیدات لازم برای مدیریت عبور و مرور در پایانه‌های مرزی استان پیش‌بینی شده است، افزود: تیم‌های عملیاتی و اجرایی اداره کل راهداری و حمل‌ونقل جاده‌ای خوزستان به‌صورت مستمر وضعیت زیرساخت‌ها و روند خدمات‌رسانی را رصد می‌کنند تا تردد زائران و مسافران با نظم، سهولت و ایمنی انجام شود.

به گزارش ایرنا، مرزهای شلمچه و جذلیه هر سال در ایام محرم و اربعین از مهم‌ترین گذرگاه‌های تردد زائران عتبات عالیات به شمار می‌روند.

دمای هوای خوزستان از امروز کاهش

می‌باید

مدیر کل هواشناسی خوزستان گفت: امروز چهارشنبه و پنجشنبه شاهد کاهش ۲ تا سه درجه ای دما خواهیم بود.

به گزارش ایرنا به نقل از اداره کل هواشناسی خوزستان محمد سبزه زاری روز سه شنبه بیان کرد:دربررسی نقشه‌های پیش‌یابی هواشناسی همچنان تا روز پنجشنبه، پدیده غالب در مناطق شمال غربی، غربی، نیمه جنوبی و مرکزی وزش پادهای متوسط تا نسبتا شدید خواهد بود که برخاستن گرد و خاک محلی و موقتی نیز در این مناطق دور از انتظار نیست؛ شمال خلیج فارس نیز تا اواخر وقت پنجشنبه موج پیش بینی می‌شود.

اداره کل هواشناسی خوزستان در اطلاعیه ای نسبت به وقوع تندباد لحظه‌ای و رخداد گرد و خاک در برخی نقاط استان از اواسط وقت امروز سه شنبه هشدار سطح زرد صادر کرده است.

بیش از سه هزار واحد مسکن روستایی در خوزستان آماده

بهره برداری است

مدیرکل راه و شهرسازی خوزستان گفت: در سفر وزیر راه و شهرسازی به استان، سه هزار و ۱۰۶ واحد مسکن روستایی بهره برداری خواهد شد.

روح اله ععادی روز سه شنبه در گفت و گو با ایرنا از بهره‌برداری ۶ هزار و ۱۵۶ واحد مسکونی در جریان سفر وزیر راه و شهرسازی به این استان خبر داد و افزود، این واحدها در قالب طرح‌های نهضت ملی مسکن، مسکن روستایی و تکمیل واحدهای باقی‌مانده مسکن مهر به متقاضیان تحویل داده می‌شود.

مدیرکل راه و شهرسازی خوزستان گفت: در این مرحله از افتتاح‌ها، یک‌هزار و ۷۲۸ واحد مسکونی در بخش «خودمالک» طرح نهضت ملی مسکن تکمیل و آماده بهره‌برداری شده است.

وی با اشاره به سایر طرح‌هایی که در این سفر به چرخه سکونت وارد می‌شوند، افزود: همچنین ۴۵۴ واحد از طرح نهضت ملی مسکن و ۸۶۰ واحد از مجموع یک‌هزار و ۵۲۲ واحد باقی‌مانده از طرح مسکن مهر نیز با رفق نواقص و تکمیل

زیرساخت‌ها، در اختیار متقاضیان قرار خواهد گرفت.عمادی به وضعیت پیشرفت طرح‌های شهری و برنامه‌های دولت برای ساماندهی سکونتگاه‌ها اشاره کرد و گفت: طرح مسکن «فرهنگ‌شهر» لهواز به عنوان یکی از طرح‌های شاخص، شامل ۴۹۲ واحد است که از این تعداد ۳۴۹ واحد به صورت کامل تکمیل شده و در حال حاضر بخش قابل توجهی از این واحدها توسط مالکان مورد سکونت قرار گرفته‌اند.

وی با تاکید بر شتاب‌بخشی به تکمیل زیرساخت‌های سکونتگاهی در استان خوزستان خاطر‌نشان کرد: اولویت راه و شهرسازی استان، تمرکز بر رفع موانع اجرایی و تامین خدمات زیربنایی برای طرح‌های نیمه‌تمام است تا روند خانه‌دار شدن متقاضیان در کوتاه‌ترین زمان ممکن محقق شود.مدیر کل راه و شهرسازی خوزستان، تلاش دستگاه‌های اجرایی استان بر این است تا با بهره‌گیری از ظرفیت‌های قانونی و حمایت‌های دولت، بخش دیگری از طرح‌های نهضت ملی مسکن نیز تا پایان سال جاری تکمیل و به بهره‌برداری برسد.

به گزارش ایرنا استان خوزستان با جمعیت بیش از پنج میلیون نفر یکی از استان‌های پرجمعیت و کلیدی کشور به شمار می‌رود.

اعزام ۴۰ کارشناس متخصص بهداشت به همراه کاروان‌های تشییع پیکر رهبر شهید

توجه داشته باشند که قوطی‌های کنسرو پیش از مصرف باید به مدت ۲۰ دقیقه در آب جوشانده شوند تا خطر احتمالی سم بوتولینوم در صورت وجود، به حداقل برسد.

رئیس مرکز بهداشت خوزستان با تأکید بر اهمیت مصرف آب آشامیدنی سالم در طول سفر افزود: استفاده از آب‌های بسته‌بندی‌شده دارای مجوزهای بهداشتی و تاریخ

معاون بهداشت دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز و رئیس مرکز بهداشت خوزستان، از اعزام ۴۰ کارشناس متخصص بهداشت محیط و بیماری‌های مرکز بهداشت استان به همراه کاروان‌های شرکت‌کننده در مراسم تشییع پیکر مطهر قائد امت خبر داد.

به گزارش خبرگزاری صدواسیمای استان خوزستان، دکتر مهرداد شریفی با بیان اینکه این اعزام در راستای پیشگیری از شیوع بیماری‌ها و نظارت بر سلامت غذایی و آبی شرکت‌کنندگان در این مراسم بهداشتی تأکید کرد و اظهار داشت: تصریح کرد: این کارشناسان در طول مسیر و ایستگاه‌های اسکان، با نظارت دقیق بر کیفیت آب و غذا، نکات ایمنی و بهداشتی را کنترل می‌کنند تا سلامت مردم عزیز و زائران قافله شهادت در بهترین شرایط ممکن حفظ گردد.

وی در تشریح دستورالعمل‌های بهداشتی ضروری برای مسافران، بر اهمیت رعایت اصول تغذیه سالم در سفر تأکید کرد و گفت: بهداشت مواد غذایی در طول سفر یکی از ارکان اصلی حفظ سلامت است؛ بنابراین، مسافران باید از مصرف غذاهایی که بیش از یک ساعت از طبخ آنها گذشته است، خودداری کنند.